

FOLK OG LAND

NR. 19 — 16. ÅRGANG

LØRDAG 30. SEPTEMBER 1967

LØSSALG 1 KRONE

SIEGFRIED:

Den revolusjonære virksomhet i Nord-Norge

VAR DET QUISLING SOM VAR VIRKELIGHETSFJERN ELLER ER DET BJØRN VIDAR GABRIELSEN SOM ER DET?

I 1936 drev Komintern en intens revolusjonær virksomhet rundt omkring i landene. I Norge var virksomheten først og fremst rettet mot vår nordligste landsdel. Bildet viser Kominterns sekretariat i 1936.

I en diskusjon i ARBEIDERBLADET omkring opp-tøyene på Kirkenes i 1932 anfører Bjørn Vidar Gabrielsen, en av professor Skodvins elever, bl. a.:

«Kirkenes-episoden har nok opp-tatt Quisling av den grunn at han gikk rundt med den tro at de revolusjonære øvelser i Nord-Norge var så langt mere avanserte og truende enn i det øvrige land. Fordommene mot vår nordligste landsdel har som kjent vært mange og store hos nordmenn — denne quislingske variant må dog antas å være blitt delt av relativt få!»

Rent bortsett fra at Quislings bedømmelse av faren for et kommunistkup i Nord-Norge naturligvis intet har med «fordommene mot vår nordligste landsdel» å gjøre, så tror vi at den unge Gabrielsens kjennskap til det emne han her behandler tross alt er noe mangelfullt. Og det tør derfor kanskje være nødvendig for undertegnede som har fått et visst personlig kjennskap til kommunistfaren i Nord-Norge å prøve å sette tingene litt mere på sin rette plass.

Hovedsentret for den kommunistiske virksomhet i Nord-Norge i tredivårene var Alta, som hadde en kommunistisk ordfører med ry langt utenfor kommunens grenser.

Det ble dengang åpenlyst snakket om løsrivelse av Nord-Norge og at denne landsdel skulle bli en sovjetrepublikk isteden, og da under ledelse av nevnte ordfører i Alta — sa man.

I det kommunistiske hvesebol Alta holdt også Alta bataljon til, en avdeling vi personlig kjenner fra tjenestetegjering der. De derværende militære myndigheter var fullt klar over den vanskelige situasjon og avdelingsens tvilsomme rehalt under en eventuell krisesituasjon. En av dem som sto avmerket i rullene som upålitelig var kommunisten og forfatteren Nordahl Grieg.

Det skulle således ikke være noen tvil om at kommunismen og dens tilhengere var «langt mere avanserte og truende (i Nord-Norge) enn i det øvrige land» og at Quislings syn på sakene ikke bare var en «tro», men realiteter — selvom dagens samtidshistorikere av skodvinskolen ikke oppfatter det eller vil innrømme det som så meget annet.

Det ble da også slått fast av stortingets spesialkomite i 1932 i forbindelse med Quislings uttalelser om den revolusjonære virksomhet som pågikk. Komiteens borgerlige flertall slo fast at Quisling hadde hatt tilstrekkelig dekning for følgende uttalelse:

«Jeg har her fotografier, gjenspart av en revisjonsantegnelse, som en agent for den internasjonale kommunistiske ledelse (den tyske kommunist Eberlein) har gjort i Norge. Hva viser den? Den viser at den revolusjonære bevegelse i vårt land finansieres fra utlandet. De har her i 1928—29 fått kr. 500 000,— av en utenlandsk makt. Det er ikke mange partier i vårt land som disponerer lignende summer til sitt arbeid. Det står her detaljert allting, hvorledes de pengene er gått. De er også så frekke at de foreslår økede bevilgninger til arbeidet i Nord-Norge. (Uthevet her) — — Vi er bekjent med at i år har de fått enda betydeligere summer, vi er bekjent med at denne trafikk har foregått i årevis. Det er denne klikk som sender telegrammer til Nord-Norge om at norske soldater skal gjøre opprør, (Uthevet her) det er dem som danner celler i vår hær og flåte, i våre fabrikker og forbereder alt til revolusjon og opprør.» (Quislingsaken — side 477).

Og hvis ikke dette er tilstrekkelig dokumentasjon til at samtidshistoriker Gabrielsen — som vel ikke var født dengang — kan godta det, så skal vi her belyse det med noen personlige erfaringer som viser at virksomheten fortsatte helt opp til annen verdenskrig hadde tatt sin begynnelse.

Det kan vel heller ikke ha gått Gabrielsen hus forbi at (Forts. side 6)

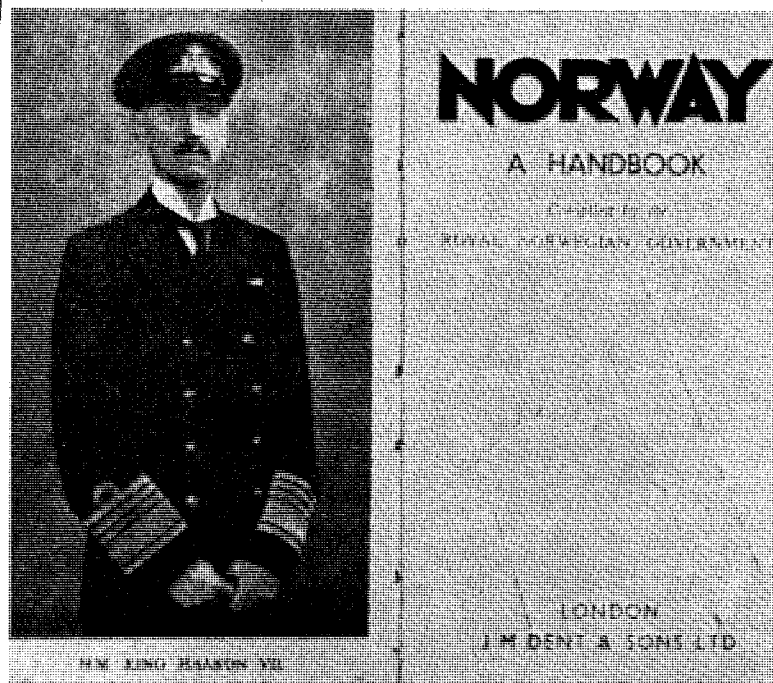

Det var ikke rare artilleriet nøytralitetsvaktens fremme ved grensen hadde, men det som var måtte voktes også mot indre fiender.

ALEXANDER LANGE:

Londonregjeringen innrømmet kapitulasjonen i 1942

I «NORWAY. A HANDBOOK», UTGITT I LONDON

Tittelbladet fra boken som omtales i denne artikkel

Det har fra offisielt hold i disse år løgnaktig vært hevdet at staten Norge var militær krigsdeltaker etter 10. juni 1940! Dette skjedde for at Regjeringen skulle komme unna ansvaret for at den hadde nektet å sette istand og mobilisere forsvarsmakten for å verge den proklamerte nøytralitet. Og for at den skulle dømme relativt uskyldige etter str. l. § 86. Den siste gang regjeringen nektet (overfor generalstabssjef Hatledal) å mobilisere var i Stortinget om aftenen den 8. april. Et lite omtalt historisk bevis for denne faktiske bistand til fienden er at klokken 23.30

natten til den 9. april fikk generalmajor Liljedahl (Kristiansand) melding fra Luftvarslingen om at «Rauøy» og Bolærne var i kamp», men betegnende nok ikke i kamp med hvem. Liljedahl satte da alt inn på å få kontakt med Oslo, men uten resultat. Han sendte da ut mobiliseringsordre på egen hånd, og dette ble straks bragt videre (bl. a.) til Rogaland regiment, hvor ordren øyeblikkelig utløste en rekke tiltak...

Mens man således satte full fart opp, ble imidlertid mobiliseringsordren tilbakekalt av divisjonen godt og vel 1 time tid senere, — ca. klokken 2 natt. Det som her var hendt var at det til slutt hadde lyktes generalmajor Liljedahl å få kontakt med Oslo, og der fikk man beskjed om «at det i samsvar med Regjeringens beslutning ikke skulle mobiliseres.»

At det altså er regjeringen som bærer ansvaret for at det ikke ble mobilisert kaster Liljedahl-episoden et skarpt lys på! Den er hentet fra «April-dagene 1940» side 73—74 av Trygve Wyller, utgitt ved Stavanger Kommune 1959.

Efterat Konge og regjeringen plausibel grunn haddet ømt til London — man måtte huske på at i forholdet suveren — folk er troskapspliktige (Forts. side 6)

Ride, ride ranke — —

Hu Aase

Nok ein gong har dei norske partipolitikarar gjort ei bragd. Dei har berga demokratiet i Hellas. På si ærerike ferd til Hellas hadde dei rett nok med danske og svenske partivener — berre svenska Höger kjende seg ikkje demokratisk nok og ville ikkje vera med — men det var vi nordmenn som fekk utretta mest. Hu Aase fortel om det i ARBEIDERBLADET, hain Lyng i AFTENPOSTEN og n'Finn i ORIENTERING. Som det sømer seg har dei fått sine kontrafei i sine respektive partiblad.

Vi er ikkje ukjende der nede i Middelhav-landa frå før, vi nordmenn. Sigurd Jorsalfar, Erling Skakke og mange fleire. Men dei kjempa for kristentrua, brende borgar og drap blåmenn i hopetal. — Det får så vær. Men hu Aase, hain Lyng og n'Finn dei kjempa for demokratiet. Og det er mykje meir!

Det som korkje britane eller italienerane greide, det greide nordmennene. Dei fekk ikkje berre snakke med fangane og han Andreas, men med statsministaren sjøl, han Kollias som må ha blitt vett-skremt, og måtte lova både det eine og det andre. «Det var nødvendig å benytte en meget hard fremgangsmåte», sier hain Lyng til Aftenposten. Han trengde seg inn til han Kollias og las han teksten, og då han blei beden om å gå, nekte han plent og blei sitjande pal. Da måtte han Kollias gi seg.

Hain Lyng

So mykje demokratisk herdigheit greide han ikkje.

Men ska' tru om hain Lyng ikkje skryt vel mykje av seg sjøl og tek æra frå hu Aase. Det er mange gjæve demokratar som meiner det. — Og at hu Aasemor kan ha grunn til å bruke dei same orda på hain Lyng som gamle Aase på Peer: «Kors og kors hvor du kan lyve!» Men kor som var, det var korkje riddarleg el' pent av hain Lyng å taka so mykje av demokratæra frå Aase. Hu var ikkje berre kvinne, men formann og. Og kvifor skulle han heim før dei andre demokrataner og snakke med Aftenposten? Eg berre spør.

Eg for min del trur no at hu Aase er ein likare demokrat enn han fintrøndern, hain Lyng, og at den største demokratæra fell på hennar. Eg har liggande framføre meg Arbeiderbladet frå tysdag 22. august med bilete hennar. Det er aua som tek meg mest. Dei er berre halvopne i Arbeiderbladet. Ufameg hvis hu opna dei heilt og sette det kvasse demokratblikket på ein! Då ville ikkje eg ha vori i Kollias sine bukser. Arbeiderbladet kan med god grunn skrive at Aase «på alle hold berømmes for sin innsats som formann i delegasjonen. Hun har satt seg i respekt hos de greske myndigheter. Statsminister Kollias og en samlet gresk regjering pustet lettet da delegasjonen forlot Athen.» Han har livna til att no då dei er reist. Han har endå truga med å bryte handelssambandet med skandinavi-landa. Han skal berre våge!

Ein annan grunn til Aases suksess er kanskje denne sydlandske galskapen etter lyshåra nordiske kjei, ikkje minst hjå oberstar og slikt.

Nok om det. Det som er utretta står i demokratisk toppklasse. Berre no desse greske oberstan held det dei måtte lova. Og det gjer dei klokast i å gjera. Hain Lyng sa klårt og tydeleg frå til han Kollias at han (Lyng) og dei andre demokrataner skulle passe godt på. Dei ville ikkje tåle noko slags lureri, sa han.

Eg les i avisa at regjeringa har sett ned eit utval som skal greie ut spørsmålet om stønad til dei politiske partia våre. Kan no det vera turvande? Partiavisene og kringkastinga har fortalt oss kva for gjæve folk partia våre har, og kor namnjetne vi no er blitt ute i verda. Tjue kroner kostar kvar stemme til kommunevalet. seies det. Det er ikkje det boss for mykje. Valet på stortingsdemo-kratar kostar mykje meir. Det er ei finare vare, veit du. Vi har i desse lagar fått eit pent lån i London og eit på heimemarknaden, so pengar vi. Og dei norske skattedemo-krataner har ikkje nei i munnen in når det spørs etter demokratar, veit du.

Dette parlamentardemokratkorps- et vårt burde efter mi meining gjerast permanent, a flying demo-crazy. Vi har so mange udemokratiske styreformere rundt om i verda

som treng rettleiing av eit norsk demokratkorps (jfr. fredskorps) med hu Aase, hain Lyng og n'Finn i brodden. — Ein demokrat som absolutt burde vera med er n'Løberg. Han er ikkje berre ein fin demokrat, men ein gjæv spelemann au, som handterar eit demokratisk instrument med virtuositet. Det såg og høyrde eg i fjernsynet. Han kunne vera fast demokratisk musikanter for korpsen. —

Dei kunne byrja t. d. med han Ulbricht med Muren og gå aust- over til n'Gomulka, n'Kadar, n'Tito, n'Kosygin og fleire. Rett nok er landa til desse karane folkedemokrati frå før, men demokratar blir det aldri nok av. Folkedemo-kratar låter bra. Lukke til!

Vi norske demokratar har ennå noko å gle oss til: Hu Aase, hain Lyng og n'Finn held på med ei bok om den berømmelege demo-kratferda si til Hellas. Det blir ei demokratjulebok av dei store.

Aristof

n' Finn

Frihet i fattigdom

Det nye kongeriket i Lesotho i Sør-Afrika er omtrent så stort som Belgia, men det har bare 850 000 innbyggere. Dets historie begynner først i begynnelsen av det 19. århundre. Høvdingen Moshesh begynte omkring 1818 å samle restene av de gjennom mange stammekamper splittede basutoer i en liten stat. Landet ble i 1884 en britisk koloni. Det ble senere regjert av basutohøvdinge under kontroll av en britisk kommisær. Det har idag et parlament, som består av to kamre. Det ene utgjør en folke-representasjon, mens det annet, senatet, er en høvding-forsamling. Det nye land har alt fra starten måttet skaffe seg en økonomisk rådgiver fra Sør-Afrikarepublikken, dr. Anton Rupert. Før han startet sitt arbeide lot han foreta en undersøkelse av forholdene og uttalte etterpå at «Lesotho er det fattigste land jeg vet om. Det finnes ikke elektrisitet, ikke jernbaner, selvom det nok er vann der, så kan det imellom ikke brukes. Vi står foran en kjempe-messig oppgave.» Så av den kolonien har ikke England

En god kamerat har fylt år

Olaf T. Lindvig, Fåvang fylte 8. d.s. 50 år. Under verdenskrigen gjorde han en stor innsats som kompanisjef på østfronten og ble såret en rekke ganger. — Fra en god kamerat av ham har vi mottatt etterfølgende:

Ved milepelen får jeg sende deg min hilsen som minne-ord. Det er brukelig å se seg tilbake iblant, slik som ved denne anledning. Hverken du eller jeg har klart å samle så mye gods eller gull, men vi, og især du har levd slik at hverken du eller dine etterkommere behøver å skamme seg.

En gang for lenge siden var det godt om menn og menns dåd her i Norden. Men i de senere tider har det mest vært minusvarianter som prøvde å berike seg som kremmersjeler eller ved å hisse til hatet og heise trelle Karks fane.

Så kom der et par menn og heiste andre faner, gikk til kamp mot råtten skapen. Slikt er gjort før, men denne gang ble det en veldig kamp.

Det er sagt før, men det kan vel ikke gjentas for ofte: Mot dumheten kjemper selv gudene forgjeves. —

Og, det hendte som så mangen gang før. Massene og dumheten seiret, og vi som heiste nye idealer skulle få kjenne hva det ville si å gå mot bøygen av profitthaiere og slavelakeier.

I 1945 skulle alle frontkjempere skytes. Slike frekke og modige folk som gikk mot sjørøverøyas koloni- og kremmervelde og mot Stalins østlige paradisi, de ville de ha vekk. De var farlige for løgneren og pengenes herredømme.

Især var de redde for SS, den nye nordiske orden, og Stalin utbetalte skuddpremier for hver fallende SS-soldat.

Jeg var jo en slags lærer der, og gutta trodde vel det holdt på å rable for meg når jeg i mitt siste foredrag i Holmestrand etter kapitulasjonen begynte med å repetere litt bibelhistorie. Men jeg ville bare dra en sammenligning mellom den idealisten de kalte Jesus og hans 12 redde hirdmenn da lederen deres ble tatt.

Og oss, som vel en gang tallet hundretusener. Og vi var da noen som overlevde. Og vi var vel til siste slutt med, og så gikk teppet ned. Jern-teppet. Og freden brøt løs og vi fikk prøve: Vae Victis!

Men det er da liv i oss fremdeles, og ikke riktig lite ingen skikkelige veier, og

heller! For det er ditt liv som går videre i dine fine barn, og mitt i mine. Og er det så at det går framover, så gjør vel de det bedre enn oss, selv om vi gjorde det vi kunne, dit vi ble satt.

En dag tar vel «de tapre rømlinger» selvforherligelse slutt, det kan være nærmere enn noen aner. Og da kan vel Norden være glad det finnes slike karer som deg som har sett døden i kvitøyet mer enn én gang.

Ingen blir eldre enn han synes selv. Da jeg var trediv og siden førti, syntes jeg det begynte å dra på åra. Men når 50-tallet var over, så gikk det utrolig nok videre, og det var noe interessant å lære og oppleve fremdeles. Men da kommer en i en «overgangsalder», og det gjelder «å bli født påny».

Det gjorde jeg ved å holde fast på det jeg selv hadde bestemt, levere fra meg når jeg ble femti, — hvis jeg hadde noen efter meg. Og det var da noen. Så var det å dra ut på vidvanke igjen, møte nye hindringer, og vokse med oppgavene. For, som Nietzsche skrev: «Det som ikke feller meg, det gjør meg bare sterkere.»

Disse småkreka og kremmerna som behersker verden gjør alt så komplisert. De så annerledes på det i gammel, god tid. Som i Håvamål:

«Mannens rikdom er ilden som luer fram fra arnen, og solkulens glans. Har han desuten helse som duger kan en høvelig skjebne bli hans.»

Så vil jeg med dette få lov å ønske at sola skal skinne på deg og dine, og at helsen skal holde i femti år til.

Og velkommen efter over dørstokken til gubbenes Valhall!

Ola

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Hva med monarkiet?

Vi tror nesten FOLK OG LAND var den eneste publisering i Norges land som i sin tid advarte det kongelige hus mot den vei det slo inn på da det gikk til anskaffelse av ukongelige svigersønner og svogere. At de kongelige utbrytere og deres nye borgerlige familier dertil fikk anledning til å vise en forbausende mangel på tilbakeholdenhet og fortsatte å utøve statlige representasjonsplikter skulle naturligvis ikke gjøre saken bedre.

Når vi hevder dette, så var det ikke ut fra vår bekjente manglende sans for demokrati, men ut fra en ren nøktern vurdering av monarkiets fremtidsutsikter i en ny tid hvor hele institusjonen jo bare er en atavisme.

Demokrati i dagens betydning av ordet lar seg naturligvis ikke forene med et arvelig kongedømme. Båret på tradisjonens vinger kan det nok bestå lenger enn rimelig er under forutsetning av at kongehuset ikke er så oppsatt på å tute med de nydemokratiske ulver at det gjør seg selv komisk overflødig. Og bryter det så attpåtil med den tradisjon som nu er dets eneste eksistensgrunnlag, så er undergangen nær. Når det kongelige hus i pure demokratiske stadig skjærer stykker av kongeligheten — den som må være den eneste grunn til at vi opprettholder et arvelig monarki og ikke går over til å velge den mest verdige til statssjef slik all sunn fornuft burde tilsi i en moderne tid — da kan man ikke krevne monarkisk sinnelag hos folket.

Det er ellers pussig at det etterkrigspropagandaen har fremstillet som Haakon VII's store kongelige innsats, det var ikke at han i en skjebnetime løp rundt og var demokrat, men dette at han til tross for Stortingets forhandlingsvilje sa «nei» til en ordning med tyskerne. Det var en klar overskridelse av et parlamentarisk kongedømmes rettigheter og en demonstrasjon av virkelig kongelig viljesutøvelse som hadde vært en bedre sak verdig. Og ser man bort fra kongelige representasjonsplikter ved de mest utrolige anledninger, så var vel denne propagandaens kongelige «nei» det eneste virkelig kongelige som dette hus har prestert i løpet av 62 år.

Foranledningen til disse betraktninger er den usmakelige diskusjon som har pågått og fremdeles pågår offentlig omkring planer kronprinsen skal ha om å følge i sine søstres fotspor. Det kongelige hus har ikke dementert det på en måte som stanser all diskusjon, bare med noen løse ord av en adjutant, som nærmest talte på egne vegne. Og det har vært skrevet i pressen at det hele kanskje var en prøveballong fra kongehusets side.

Vi vil gjerne være med på å stikke hull på en slik ballong. Ingen vil naturligvis ha noe å innvende mot at kronprinsen tar konsekvensen av den nye tid og gir hele kongeligheten på båten. Da kan han gifte seg med hvem han vil. Men mener han å opprettholde det markstukne monarki i fremtiden, så får han følge spillereglene. Vi har hatt mere enn nok av kongelig-borgerlig familieliv demonstrert offentlig istedenfor privat. Skal monarkiet bestå må det bli mere kongelig og ikke mindre.

Når det gjelder de tidligere NS-folk, så må vi ved denne anledning også slå fast at ikke mange av dem vil felle bitre tårer om det norske monarki faller. Kongehuset har ikke vist noe kongelig initiativ for å slå bro over splittelsen i det norske folk — en får vel snarere si tvertimot. Og det til tross for at det i monarkiets skjebnetime i 1940 da Tyskland seiret på alle fronter nettopp var NS-folk som forsøkte å redde de

Injuriesaken mot
Løberg

Hans S. Jacobsen har nu tatt ut stevning mot stortingsmann Sverre Løberg, som oppfordres til å fremlegge sine bevisligheter i forbindelse med de injurierende uttalelser han har fremkommet med om Jacobsen. Løberg fikk svarfrist til 26. september. Saken føres som kjent for Jacobsen av høyesterettsadvokat Albert Wiesener, mens høyesterettsadvokat Knut Blom skal føre saken for Løberg.

Anders Melteig død

Efter at redaksjonen av dette nummer var avsluttet fikk vi melding om at fhv. valutasjef Anders Melteig er avgått ved døden, 84 år gammel. Han er blitt begravet i stillhet slik at hans mange, mange verner ikke fikk anledning til å vise ham den siste ære. Vi skal senere komme tilbake med noen minneord om den gode og trofaste venn av vårt blad som har gledet leserne med så mange og så gode artikler.

Knallende notis
i Stavanger Aftenblad

Stavanger Aftenblad bringer nedenstående knaller 30. august 1967: — Det har i løpet av de siste årene hendt adskillige ganger at diplomater er blitt forulempet av demonstranter og pøbel. Men det hører til sjeldenhetene at diplomatene selv går til angrep og representerer en fare for sine omgivelser.

I farten er vi ikke i stand til å huske mer enn ett eneste tilfelle. Det skjedde på Hitlers dødsdag under krigen i Stockholm da en norsk diplomat feiret begivenheten ved å kaste alt sitt innbo, inklusive pianoet, ut fra sin leilighet i fjerde etasje. Det var da også en meget sjelden anledning, slutter det leserverdige Stavanger Aftenblad. —

av kongehusets medlemmer som ikke selv hadde satt seg utenfor. I siste instans var det nettopp Harald vi søkte å sikre tronen for etter verdenskrigens slutt, hvis det gikk som det da så ut til at Tyskland seiret.

Men, mot utviklingen og mot kongelig uforstand nytter det tydeligvis ikke å kjempe.

ANNELIESE PAROW
TANNINNSETNINGTrondheim
Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

Hewinsboken vekker oppmerksomhet i USA

Omtale og leserbrev i WUNS' kvartalstidsskrift NATIONAL SOCIALIST WORLD

Det har kommet et nytt nummer av det store og velredigerte kvartalstidsskrift som utgis av The World Union of National Socialists (WUNS). Av innholdet merker vi oss en stor artikkel av Rockwells etterfølger som amerikansk partileder, Matt Koehl: «Adolf Hitler: German Nationalist or Aryan Racist?» Det er naturligvis interessant å stifte bekjennskap med Koehl som skribent og vi synes han kommer vel fra debuten. Ellers er det litt av hvert annet også av interesse, blant annet en uhyggelig samling av bilder av kommunistens ofre. Spesielt verdifullt ved dette tidsskrift synes vi det er at det er holdt i en langt mere elevvert tone enn den som vanligvis brukes av de amerikanske nasjonalsosialister.

For nordmenn vil det kanskje være av spesiell interesse å lese etpar innlegg med tilknytning til bokanmeldelsen i det foregående nummer av Ralph Hewins: Quisling — Pophet without Honour.

En leser, James D. Madden fra Connecticut skriver således bl. a.:

«Bokanmeldelsene, spesielt de om Vidkun Quisling og William Joyce, var utmerkede og bekrefter det som står i den utmerkede bok THE WORLD CONQUERORS av Louis Marschalko —» (Denne bok er en slags moderne utgave av Zions Vises protokoller. Vår bemerkn.)

En annen leser, Bruno Lüdtke, Tyskland skriver bl. annet.:

«Spesielt gledet jeg meg over Deres to bokanmeldelser i siste utgave. En god anmeldelse av Hewins' bok om Quisling var virkelig påkrevet. For dem som er interessert i perioden av Quislings liv fra 1940 til 1945 anbefaler jeg også boken av generaladmiral Boehm «Norwegen zwischen England und Deutschland» (Selges som kjent gjennom FOLK OG LANDS BOKTJENESTE i norsk oversettelse. Pris kr. 15,—). Generaladmiral Boehm var den tyske kommandant i Norge under krigen og en usedvanlig flott marineoffiser. Helt til sin død forble han en av de offiserer som var mest trofast mot Hitler. Han hadde et bilde av der Führer på sin pult alle år etter 1945, og det er ikke mange slike offiserer her.»

Boken er også tatt med i listen over bøker av interesse for nasjonalsosialister verden over som bladet bringer, og det heter om boken: «Den

opposisjonelle biografi om Norges største patriot og martyrer, og en av de mest fremstående menn i moderne tid, Vidkun Quisling. Boken gjør det fullstendig av med den demokratiske myte om Quislings forræderi mot Norge.»

Som sagt: «National Socialist World» er et interessant kvartalsskrift. Bare synd at det faller så kostbart.

APARTEID I USA?

Negeroppstandene i en rekke byer i USA og uttalelsene fra en rekke negerledere i den sammenheng, gjør det mere og mere sannsynlig at negrene tar sikte på apartheid eller kanskje hel løsrielse fra USA. Til å begynne med har negrene bokstavelig talt brent de hvite (hovedsakelig jødiske) kjøpmenn ut av slummene. Forsikringselskapene våger ikke å fornye noen forsikring under slike forhold. Slagordene hos negrene var da også «Brenn de hvite kremmere ut av de svarte ghettoer!» eller enda verre. Sannheten tro må det også medgis at negrene i mange tilfeller har måttet betale ågerpriser for dårlige varer og er blitt utbyttet på det groveste.

ANTISEMITISME I
POLEN

De som for en tid tilbake påsto at en radikaliserings av de jødiskfiendtlige strømningene i Østeuropa var nær forestående, har fått rett. I Polen er en rekke høyere offiserer av jødisk herkomst — man regner med ca. 450 stykker — blitt avsatt fra sine stillinger i den polske hær. Det er den såkalte «Partisan»-gruppen under ledelse av innenriksminister, general Moczar, som på denne måten har satt sin vilje igjennom. Hverken partisjef Gomulka eller statssekretær Oschab har kunnet gjøre noe fra eller til enda de begge er gift med jødninner.

Tannlege
MARTIN KJELDAAS
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54Vask, maling,
tapetsering,
mønstermaling
RIMELIG1. KLASSES FAGMANN
— Telefon 26 55 30 —

FOR UNGDOMMEN

Red.: Hallvard M. Paasche

*Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.*

Black Power

Nå har de foretaksomme og alltid utrettelige venstreradikale elementer i vårt land dannet en gruppe av Black Power i Oslo.

Som kjent har denne organisasjon til hensikt å nedsable alle hvite som står i veien for de svartes maktovertagelse, ikke bare i USA, men også i andre land.

Dette innrømmet John Tillman, en av lederne av Student Non-Violent Co-ordinating Committee fra De forente stater, under sitt besøk i Norge. Han uttrykket det uten omsvøp: Gi oss et gevær og vi skal ta livet av en hvit.

Nå har ikke vi noe negerproblem å snakke om, men hvem vet hva vi får ved inntrødelsen i Fellesmarkedet. Da kan nok antallet negre øke betraktelig, og dermed faren for øket aktivitet fra nevnte gruppes side.

Man kan spørre seg selv: Er det voksne og ansvarsbevisste hvite mennesker som står bak opprettelsen av en slik gruppe i vårt land? Svaret må bli ubetinget nei! Det kan da umulig være mennesker ved sine fulle fem som vil medvirke til sin egen og medmenneskers undergang. Er virkelig den hvite mann blitt så degenerert at han støtter en organisasjon som åpenlyst går inn for å drepe alle hvite, og dette i vårt eget land?

Man kan selvsagt reagere på annen måte og smile av det hele og si at dette er noe som ikke vedkommer oss. Men personlig tror vi at det ligger dødsens alvor bak organisasjonens trusler og at man bør følge utviklingen i tiden som kommer.

Stendahl på krigsstien

Torsdag kveld, den 14. sept., holdt Bjarne Stendahl foredrag i Det Norske Studentersamfund under tittelen «I statshedens volds — det politiske vanvidd!»

I annonseringen ble det opplyst at Stendahl har vært regnet for en outsider i norsk politikk. Han har bl. a. stått for opprettelsen av partier foran flere valg. Dessuten at han har inntatt en meget krass holdning overfor de «etablerete yrkespolitikere.»

Det fremgikk av Stendahls foredrag at han var dypt uenig i vårt bestående politiske

system, spesielt med hensyn til politikernes store innflytelse på næringslivet. Han hevdet videre at vi i Norge etter krigen har hatt 22 års politisk diktatur, uten hensyn til regjeringenes politiske farve. Han mente at politikere var de største snyltere på samfunnet, uansett om de regnet seg for å være konservative eller sosialister. Dette skal vi ikke ha stort å innvende mot.

Noe av det mest originale som ble hevdet var ellers, at LO og NAF er basert på kapitalisme og derfor var snyltere og utbyttet vårt næringsliv. Fasit av denne tankegang blir at LO og dermed NAF bør avskaffes og den enkelte bedrift selv ordne med sine funksjonærers og arbeideres indeksregulering. I denne forbindelse kom foredragsholderen inn på Tandbergs radiofabrikks lønssystem, hvor arbeiderne blir lønnet etter arbeidsytelse.

Noe som må stå som foredragsholderens rent personlige oppfatning, var at der ingen forskjell var på kommunisme, sosialisme, kapitalisme eller nazisme. Samtlige av disse politiske fraksjoner hadde bare ett for øye, å øke sin egen makt og innflytelse, samt sløse med skattebetalernes penger. En slik uttalelse må vel sies å være noe uoverveid!

Det inntrykk man sitter igjen med etter et slikt veritabelt angrep på alt og alle, og uten noe særlig alternativt forslag til å forbedre det bestående system, er at foredragsholderen må være en moderne avart av Platon. Den samfunnsordning som Stendahl ville innføre må regnes til kategorien utopisk.

Ref.

«Flukten fra Kreml»

Slik lyder tittelen på en bok som første gang kom ut i 1930. Denne roman skal nå komme som serie i «Vi Menn». I denne forbindelse har bladet et intervju med forfatteren, Thomas Christensen, som i 1918 ble attaché ved den norske legasjon i Petrograd og således ble en bekjent av Quisling.

Christensen kommer inn på de ansattes personlige egenskaper og nevner til slutt Quisling. Sitat fra artikkel: «Ellers er det ingen særlig grunn til å nevne noen spesi-

elt, unntatt en, vår militærattaché som siden ble ministerpresident. Som De forstår var det Vidkun Quisling. Jeg vil gjerne være rettferdig, og da må jeg bekjenne at det den gang var bare godt å si om ham, han var utvilsomt en meget begavet mann.»

Som vi ser tar forfatteren sine reservasjoner i sin omtale av Quisling, men likevel er det gledelig å se at noen våger offentlig å nevne Quisling i rosende ordelag i dag.

H.

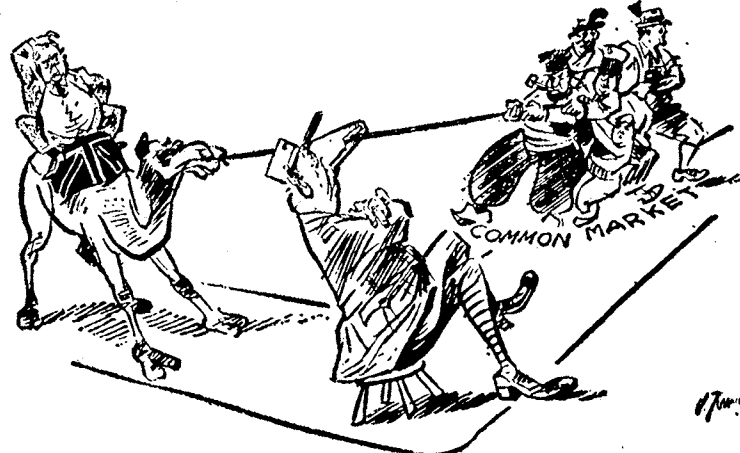
«Nordisk Kamp»

I anledning mordet på lederen for The American Nazi Party, George Lincoln Rockwell, har det svenske «Nordisk Kamp» kommet med et ekstranummer. Dette nummer er i hovedsaken viet Rockwells arbeide for den hvite manns rettigheter og plikter i dagens USA. Dette attentat var det tredje forsøk i rekken før det lykkedes å ta livet av Rockwell.

Efter at Rockwells tilhengere av myndighetene ble nektet å begrave sin leder på æreskirkegården, ble Rockwell i hemmelighet kremert og urnen ført til partiets hovedkvarter i Arlington. Hvordan det siden har gått med bisettelsen er ennå ukjent. Partiet opprettholder kravet om at Rockwells urne skal bissettes på æreskirkegården. Rockwell var som kjent Commander i det amerikanske flvåpen med plettfri krigstjeneste både mot Japan og på Korea.

Velferdsstaten

I FÆDRELANDET, organ for Danmarks National Socialistiske ARBEJDER PARTI sakser vi dette lille innlegg av «Haman»:

«Kamelen og nåleøyet» — eller Englands vei til Fellesmarkedet.
(FRIA ORD)

MED EN SOVJETSOLDAT I VERDENSKRIGEN

For FOLK OG LAND av armeneren Jerwand Dshanian

PÅSKEUNDERHOLDNING

Allerede fra første Påskedag kom hele vårt arbeidskompani i feststemning. Og mens vi satt ved bordet og nød den armenske rett: Horovats — griljerte kjøttstykker til påskeøl, innfant uventet en tysk amatørkunstner seg. Han stilte seg opp foran påskebordet. Helmuth, som vi kalte ham, var egentlig skredder fra hovedkvarteret i Feodosia, men viste seg nu å være en fremragende tryllekunstner. Det ene kunststykke efter det annet viste han oss. Kortstokk, sigaretter, lommestørklær, og så videre fikk han til å forsvinne, for å finne dem igjen et helt annet sted uten at noen av oss klarte å opdagde hvordan det hele egentlig foregikk.

Trekkspillvirtuosen Kurt, en av vårt arbeidskompanis tyskere, trakterte med musikk og spilte forskjellige melodier som sto bra til Helmuths forbløffende kunststykker. Et høyst nyttig trick

«Det er jo ingen hemmelighet at det ikke er de forpinte og utplyndrede skatteyttere, men derimot velferdsstatens eget klientel som opptrer som en levende protest mot velferdsstaten.

Den opprinnelige hensikt med velferdsstaten var jo å fylle borgernes lommer med penger i tillit til dogmet om at man derved høynet deres sosiale, moralske og kulturelle nivå, men man oppnådde bare å skape en horde av bil-, kjøleskaps- og fjernsynsidioter, hvis de da ikke sank ned til de rene provo- og beatniktyper. Heller ikke hjelper det stort å prøve seg med kultursentre, fritidsklubber og svømmehaller. Her skal helt andre midler til. Enn om man gjeninnførte eiendomsretten og det private initiativ og ga borgerne deres selv tillid tilbake?»

for vårt vedkommende, som manglet lys på påskebordet, var at Helmuth forsto å fremtrylle først ett og ikke lang tid efter ennu flere lys — til og med brennende, som vi så fikk plasert på påskebordet slik at det virkelig ble en koselig påkestemning.

Til sist fikk vi se et rent fantastisk trick med et påskeegg, som fikk flere av oss til å klø seg bak ørene, av forbauselse. Helmuth sto oppreist ved den ene enden av bordet mens han holdt en silkeduk med begge hender. Han viste frem begge sider av duken for å overbevise oss om at den ikke skjulte noen hemmelige gjenstander. Så rullet han duken sammen så den fikk form av et rør. Simsala-bim og dermed var tricket utført. Idet han tok duken bort igjen, sto det på bordet til alles forbløffelse et svært egg omtrent 18 sentimeter bredt og vel en 30 sentimeter langt. Der oppsto en alminnelig mumling ved bordet. Den tyske kjøkkensjefen, som var litt av en humorist, måtte undersøke om det store egget virkelig var ekte. Han lurte på om han kunne servere egget som pålegg. Med sine hender, man skulle tro han hadde vært smed, befalte han egget på alle kanter og trykket på det til han endelig skjønnte at hele egget var av tre. Efter å ha prøvet å dele det med en kniv, la han nokså skuffet det digre egget tilbake igjen, på bordet. Egget viste seg imidlertid å kunne deles i to på bredden og skillelinjen var skjult av et grønt silkebånd. Tryllekunstneren tok nu opp den ene halvdel og ut fra den underste tok han til vår store undring opp en liten kurv fylt med sjokolade i små biter som han stilte på bordet for at alle kunne få smake på den tyske sjokoladen. Så klappet han de to halvdelene sammen igjen og egget fikk atter sin opprinnelige form.

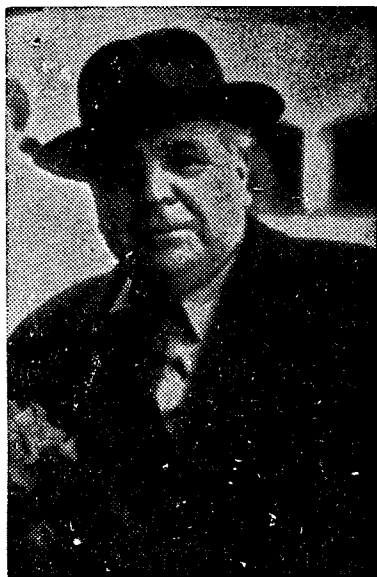
Han dekket egget med duken, gjentok påny trylleformularen og tok så duken bort igjen. Denne gang var egget forsvunnet, istedet lå der tolv egg på bordet, i forskjellige farver. Og innen kjøkkensjefen Willi fikk rørt på seg stormet kameratene frem, forsynte seg med eggene, som nu viste seg å være ekte og ferdigkokte. Alle tryllenumrene som Helmuth presterte og måten han utførte dem på, overbeviste oss om at han foruten å være en dyktig skredder også var en stor

(Forts. side 7)

OLAF HOLM:

Norge i det tyvende århundre

«Det hender så mangt nu omstunder . . .»

C. J. «Kaifas» er redd for ikke å få tvunget frem dødsstraff mot de politiske motstandere

I

De bolde patrioter og gode nordmenn, som de har kalt seg selv, forsøkte i sin tid i stilltiende erkjennelse av manglende rettsgrunnlag, å forklare sine mord med «de generalpreventive hensyn». I forståelsen av at en slik forklaring er uholdbar, er den etterhånden stilnet av. Den er et uttrykk for slett samvittighet.

Dommen over unggutten Håland er forlengst erkjent å være uholdbar. Dens «nødvendighet» kan ikke sees å ha hatt annen hensikt enn å skaffe H.r.'sdom for «retts»-oppgjørets lovliggjørelse, og ble da også i saken mot Quisling benyttet til det. Og mordet på professor Skancke? Ca. 600 prester og et kvinnelig medlem i lagretten innså ikke nødvendigheten av dette mord, men det gjorde man åpenbart på høyeste hold, som den endelige avgjørelse ifølge Grunnloven påligger.

II

De generalpreventive hensyn som grunnlag for justismord er ikke noe nytt. Enhver husker fra sin barneleardom: «Det er bedre at ett menneske dør, enn at hele folket forgår». Man var også den gang så lettsindig å hen-vise til «Historiens dom.» Resultatet er vel kjent og vil gjenta seg også denne gang.

III

Vår hjemlige Kaifas har i sine dagboksblade, som man vet, utpekt seg selv som sådan. Det lykkedes ham etter iherdig strev og megen engstelse for at det ikke skulle gå før ettertanken meldte seg, å mobilisere det fornødne knepne flertall av ganske alminnelige kaifasser av mid-dels størrelse til å oppnå hen-

sikten, å innføre dødsstraff med tilbakevirkende kraft og en særdomstol, kalt lagrett, til å gjennomføre planen. Straff med tilbakevirkende kraft var forbudt allerede i Norges eldste lover, men er altså kommet til «heder og verdighet» i våre dager p.g.a. «nødvendighet». I parlamentarisk styrt land er der som kjent ikke **personlig** ansvar **innenfor** flertallet.

Vår Kaifas fikk ved sin bortgang blant mange pene ord også den attest, at vel var han fremmedartet av vesen, men i sine gjerninger var han **urnorsk**. En ganske god karakteristikk, ettersom det er en urnorsk tilbøyelighet å få igang borgerkrig, helst varm sådan, og deretter ta til hareverget selv.

IV

Imidlertid kreves det også en Pilatus for at forehavendet skulle lykkes. Som den første justisminister etter 1945 ble utsett H.r.advokat Cappelen fra Trondheim. Da han fikk vite, at han var tiltenkt rollen som norsk Pilatus, tok han ufortøvet sin hatt og gikk. Siden har man ikke hatt bruk for ham i politikken.

H.r.advokat Cappelen ble avløst av Pilatus den første, O. C. Gundersen, som igjen ble avløst av Pilatus den Anden, Kai Knudsen, og denne igjen av Pilatus den Tredje, Haugland, som etterhånden toet sine hender under henvisning til sine formenn.

Nu hendte det for noen år siden, da utrenskningen av antikommunister var på tapetet i Stortinget, at sakens ordfører, som tidligere påpekt her i bladet, kom med den erkjennelse, at den var «ulovlig, men nødvendig». Han ble skarpt imøtegått av Pilatus I, som atter var kommet på justisministertabureten. At

(Forts. side 7)

O. S. «Kritaus» synes å ha fått dårlig samvittighet?

HORS DE COMBAT:

FRA KULTURFRONTEN

XXIII

Om en kulturpersonlighet

Minister Lunde på talerstolen. Han appellerte alltid til nasjonalfølelsen og var i bunn og grunn meget av en nasjonalromantiker

Våre politiske fiender — for annet var de ikke, inndelingen i dem som viste «god nasjonal holdning» og dem som «svek» var aldri annet enn kamuflasje og giftig politisk propaganda — brukte krigstiden flittig til å æres-skjelle dem som ble på sin post istedenfor å rømme sin vei, og særlig var betegnelsen «tyske lakeier» flittig brukt. I årene etter 1945 burde erkjennelsen ha kommet, erkjennelsen av at det hele var propaganda og intet annet, partipampenes propaganda for å dekke over egen svikt og egne forsømmelser. Krigsmytene burde ha stått for fall en etter en, og de urettferdige nedrakkete burde ha fått sin oppreisning. De fleste av dem som var hengt ut som «erke-nazist» var jo slett ikke annet enn oppriktige patrioter som ofret seg for landet i en fortvilet situasjon.

Da Aase Lionæs kom tilbake fra Hellas etter det nesevise forsøk på å blande seg inn i et annet lands indre anliggender — og det på premisser som iallfall for de norske deltageres vedkommende var like latterlige som de var frekke — kunne hun fortelle i kringkastingen at de som var satt i fengsel der nede ble beskyldt for å være kommunister. Det var de selvsagt ikke, sa den fremmelige delegaten.

La oss da minnes tilstan-

var nazister, ble det sagt, og de s.k. dommere var ikke snauere enn at de på det aller luftigste grunnlag dømte folk på løpende bånd fordi de var «overbeviste nazister» ifølge domspremissene.

En liten parallell for Aase Lionæs.

Den motbydelige feighet som karakteriserer etterkrigstidens norske samfunn viser seg først og fremst i at man ikke våger å røre ved krigstidens løgner. Den mest glødende patriot skal — hvis han ikke står på «den rette siden» — fremdeles være «tysk lakei» og «landssviker». Dette gjelder de mest framifrå innen våre rekker.

Ingen var vel mere nasjonal enn minister Gudbrand Lunde. Det burde forlengst ha vært erkjent at han med fare for sitt eget liv — mon tro at han ikke også mistet det av den grunn?, — sto steilt mot okkupantene på nær sagt alle felter. La oss citere litt fra boken «Bak okkupasjonens kulisser» av generalkonsul Ellef Ringnes. Det gjelder en samtale han hadde med den tyske

(Forts. side 7)

Minister Lunde likte seg ute i norsk natur, norsk som han selv var tvers igjennom. Her er han på reinjakt sammen med lensmann Lognvik.

Den revolusjonære virksomhet — —

(Forts. fra side 1.)

den pågår fremdeles i form av en intens spionasjevirksomhet nettopp i Nord-Norge. Allerede under annen verdenskrig traff Sovjet de nødvendige foranstaltninger til å utbygge sitt agentnett i Nord-Norge hvis en i forholdenes medfør skulle måtte oppgi erobringen av denne landsdel ved verdenskrigens slutt. Det er noen av disse agenter som snart vil komme for retten i forbindelse med spionasjeaffæren i Nord-Norge.

Men — altså tilbake til våre egne direkte og personlige erfaringer om den kommunistiske virksomhet i Nord-Norge. Det vi her skal berette skriver seg fra tiden omkring den russisk-finske vinterkrig 1939—40.

Vårt første direkte møte med den aggressive form for kommunisme i Nord-Norge var da vi i begynnelsen av desember 1940 deltok i transporten av en feltbataljon av I.R.14 fra Mosjøen til Varangerfjorden. Ved en feil fra regimentets side var det ikke sørget for tilstrekkelig belysning på kaien da innlastingen fant sted og dette åpnet adgang for de kommunistiske agitatorer til å stikke hodet frem. En rekke av dem var møtt opp og påvirket soldatene til å stikke av. De skulle ikke kjempe mot våre russiske brødre, sa de.

Nå gjaldt jo ikke transporten kamp med hverken russiske eller andre brødre, eller ikke-brødre, men eventuelt nøytralitetsforsvar oppe i Finnmark. Så en måtte jo få det inntrykk at de kommunistiske agenter regnet med et russisk angrep også på Norge. Og at de samarbeidet med russerne om dette — nu som i 1932.

Nok om det. Det lykkedes faktisk disse agitatorer, som ifølge Gabrielsen bare skyldtes Quislings fantasi, å bevege et meget stort antall av soldatene til å stikke av i skjul av mørket. Det måtte etterlates en oppsamlingskommando under ledelse av en kaptein, som de følgende dager sanket sammen desertørene og bragte dem til Karlebotn i en ny transport.

Det skulle ikke vare så lenge før vi fikk et nytt møte med de revolusjonære øvelser i selveste Finnmark, som Gabrielsen altså påstår ikke eksisterte. Etter et kort opphold innerst i Varangerfjorden, hvor vårt kompani skulle samøves og blant annet læres opp til å bruke ski som var på det nærmeste ukjent for disse gutter fra nordlandsøyene, ble bataljonen i all hast trukket frem til Kirkenes og Passvik til avløsning av Alta bataljon, som det ble

meddelt oss at forsvarssjefen hadde forlangt fjernet fra grensen, da det ble påvist at medlemmer av bataljonen hadde hatt forbindelser over grensen med de russiske angripere. Vi overtok så Alta bataljonens bevoktningsområde.

Også over Passvikdalen med dens sterkt finskpregede befolkning ble det dengang spredt flyveblader og opprop fra den Kuusinenregjering som en ikke lenger snakker om i gode borgerlige kretser og det er vel ingen grunn til å skjule idag at sympatien for Sovjet og for Kuusinenregjeringen var meget utbredt, og at en kanskje håpet på utvidet virksomhet for Kuusinen i et større område nordpå. Det forbauset oss da egentlig heller ikke, da vi gjennom forsvarssjefen fikk beskjed om at han var blitt varslet av regjeringen (Nygårdsvold) om at man fryktet for et kommunistisk kupforsøk, og påny ble Alta nevnt som sentret for dette. Grensevaktens avdelinger ble under henvisning hertil pålagt å beskytte alle sine depoter og forlegninger med piggrådsperringer og ekstra vakthold innad ved siden av vaktholdet på grensen. Avdelingene følte seg altså i en slags pinnsvinstilling med eventuelle motstandere på begge sider av grensen.

Vel, det kom ikke noe kupforsøk og russerne rettet heller intet angrep over Passvikelven, skjønt situasjonen til sine tider, og spesielt i begynnelsen av mars 1940 like før fredsslutningen, var ytterst spent.

All denne virksomhet så sent som helt opp til verdenskrigen, sammenholdt med hva Stortingets egen komite slo fast, må imidlertid kunne vise enhver at Quisling hadde all mulig grunn til å rette oppmerksomheten mot den revolusjonære virksomhet i Nord-Norge — ikke for å diskriminere Nord-Norge, men av ansvarsfølelse overfor landsmenn som dengang sov selv uten å bli dysset i søvn av samtidshistorikere. Slike var nemlig ikke oppfunnet dengang.

Hvorledes det står til i Nord-Norge idag, tør vi ikke ha noen sikker formening om, men spionasjen taler vel sitt om at det fremdeles foregår litt av hvert i det skjulte. Det samme gjelder Sovjets virksomhet med besøk i norske fjorder av ubåter og torpedojagere, med overflyvninger og annet. For en stor del skyldes dette naturligvis at Nord-Norge idag er NATO-flanke og derfor påkaller Sovjets

oppmerksomhet. Men personlig tror vi nok at russernes interesse for denne vår nordligste landsdel stikker dypere og har gamle tradisjoner.

Og her kommer vi da inn på en annen side ved spørsmålet om hvor utsatt Nord-Norge har vært og kanskje fremdeles er. For den blindhet, som vi mener folk som Gabrielsen er med på å fremkalle er blitt direkte uhyggelig når AFTENPOSTENS lille avlegger VERDENS GANG, som ellers seiler så dristig under patriotismens flagg, idag påvirket av Hellasrusen og til forsvar for sitt hjertebarn Hellasfarer og høyremann Otto Lyng forteller oss at det nettopp er Hellas vi har plikt til å passe på som gode demokrater fordi øststatene med Sovjetsamveldet i spissen nu nærmest hører hjemme i den demokratiske leir! Derfor kan også en annen av bladets venner fra patriottiden, forsvarsminister Grieg Tidemand, trygt og med god samvittighet reise på høflighetsvisitt til de demokratiserte røde, mens andre norske etterkrigspolitikere holder skolerett i Hellas, hvor man med nød og neppe kom et kommunistkup i forkjøpet med et militærkup.

En vet ikke enten en skal gråte eller le når en nå leser i VERDENS GANG ord som disse i en leder:

«Når det f. eks. i denne sammenheng blir kritisert at forsvarsminister Grieg Tidemand skal på offisielt besøk til «det Sovjet-kommunistiske diktatur», så vet vel de fleste at dagens styre i Sovjet-Samveldet avløste det tsaristiske enevælde ved en revolusjon som det store flertallet av det russiske folket utvilsomt sluttet seg til. (Det får en si er historieundervisning som har vasket seg!) Og selv om ingen vil kalle Sovjet-Samveldet et demokrati, er det i høy grad misvisende å kalle det et diktatur.»

En skulle nesten tro at bladet har fått fatt i noe av den gamle propagandaen dets venner drev under annen verdenskrig. Da fikk en også høre om hvor demokratisk Sovjetsamveldet var og hvor elskelig gamle gode Stalin var blitt på sine gamle dager. Selv Haakon Rex ropte hurra.

La oss håpe at oppvåkningen ikke blir like bitter som i 1945! Ellers er det jo naturligvis god sammenheng i den norske dårskapens politikk. Slik som Det tredje rike måtte bekjempes og knuses fordi det hadde fått et nasjonalsosialistisk diktatur istedenfor et kommunistisk —

Londonregjeringen innrømmet -

(Forts. fra side 1.)

gjensidig — meldte seg et behov for å forklare og forsvare seg i trykt skrift. Sent omsider er dette skrift sendt oss fra et underlig sted — «NORWAY. A Handbook. Compiled by the ROYAL NORWEGIAN GOVERNMENT. London. J. M. Dent & Sons Ltd. First published 1942.»

Tiden og stedet var jo ikke gunstig for det fullkomne historiske eventyr som siden ble presentert det norske folk til bruk for kamuflasjeoppgjøret. Men i slike tider er dessverre sannheten så farlig at den må omgis med en livvakt av løgn!, sa Churchill og da må det jo være riktig, inn til videre. Vi siterer fra bokens side 35: — «Treachery was not the cause of Norway's fall, which was due to the triple elements of surprise — political, tactical and strategic». (Forræderi var ikke grunnen til Norges fall, men overraskelse — politisk, taktisk og strategisk). På side 34 får vi vite at «Tyskland erklærte Norge krig 26. april». På samme side bekreftes den historiske sannhet som ikke kunne skjules i England at Norge hadde stoppet å krige. Med papir og hysing meddeles den for alle tider sentrale kjensgjerning at

«Den militære kapitulasjon kom istand (was effected) 10. juni 1940.»

Vi gjengir dette snodde skriftstykket på «nynorsk»:

«King Haakon's proclamation of 7th. June. — Before leaving Norway the King issued a proclamation to his people. He stated that, although he and his Government had decided that it was their heavy duty to leave the country, they were not abandoning the struggle for Norway's freedom and independence, on the contrary, they were leaving in order to be able to continue the fight outside Norway's frontiers as free spokesmen for the Norwegian people's national rights. The proclamation was published on 9th June. The military capitulation was effected on 10th June, 1940.»

Selvfølgelig sier emigrantregjeringen at «de forlater landet for å bli istand til å fortsette striden utenfor Norges grenser som frie talsmenn for det norske folks nasjonale rettigheter».

Til all overflod erklæres på side 42:

også der på et hengende hår — slik må Hellas bekjempes idag fordi det fantes anti-kommunistiske krefter som kom kommunistene i forkjøpet.

«Norway under nazi occupation. The military capitulation did not mean a moral capitulation . . . The continuation of the struggle, unarmed, even more than the previous military operations, plainly showed the people's will.»

I oversettelse:

«Norge under nazi-okkupasjon. Den militære kapitulasjon betød ikke en moralsk kapitulasjon . . . Den ubevæpnede fortsettelse av striden, endog mer enn de foregående militære operasjoner, viste klart folkets vilje.»

Altså en offisiell betoning av at det som ble fortsatt iallfall ikke var krig.

Den svære tilstrømming ikke minst til tyske militære arbeidsplasser under okkupasjonen taler det sanne språk. Det samme gjør regjeringsadvokat Kristen Johanssens to skrivelser til Norges Industriforbund i 1940. Likeledes den frivillige oppslutning fra lederne i norsk næringsliv i et antall av ca. 850 til Tysk Handelskammer. Hårdt for Kongen måtte det være å få vite at H. M. Kongens Garde etterat Oslo etter regjeringsordre 9. april 1940 var overgitt til tyskerne som ble eskortert inn av kjeledeggen Welhavens ridende politi — at «Garden avga vaktstyrker til Continental og Stortinget». (UK. Innst. s. 144). Følt var det jo også at det ikke var de grufulle forræderne, men Administrasjonsrådet som bestemte at det skulle være «forbud mot flagging, opptog eller demonstrasjoner av noen art på Kongens fødselsdag 3. august. (1940). Se UK, Innstillingen side 204. —

Den mest utvetydige erklæring fra regjeringshold om krigens slutt foreligger i Statsrådsprotokollen for 7. juni 1940 og er gjengitt i bilagsbd. II, UK, side 309:

— «Under disse forhold, og fordi det har vist seg umulig å skaffe Hæren den nødvendige ammunisjon og annet krigsmateriell, vil det være håpløst for Norge å fortsette krigen . . . Kongen bifalt innstillingen.» —

Løgnen om den fortsatte krig var kanskje rettsoppgjørets viktigste grunnlag. Dette er en av grunnene til at dette og regissørene best ville ha vært skildret av en kriminalreporter. —

—o—

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 — Oslo

Fra kulturfronten -

(Forts. fra side 5.)

gestapist dr. Ohm. Han skriver på side 326:

«Han (dr. Ohm) kom så inn på NS-personer og nevnte at tyskerne ikke hadde noen særlig grunn til å sørge over Gudbrand Lundes død. Tvert om. — Jeg må vel ha måpet litt, for han tilføyde: «Ja, De er vel klar over at Lunde i virkeligheten var en av de verste tyskhaterer som fantes i landet, og det ga han uttrykk for så ofte han fikk anledning. — Han har gjentagende gitt uttrykk for at det som det nå gjelder er å bli kvitt disse «fordømte tyske svina», ellers kan vi ikke få noen nasjonal Samling i Norge, og på den måten skapte han en animositet også blant NS mot oss, som ikke var av det gode».

I tilslutning til dette minner vi om at Lunde i et møte med alle sine medarbeidere alvorlig innprentet dem: «Glem aldri at det er vi som er den virkelige motstandsbevegelse».

Intet under at vi som kjente Lundes nasjonale innstilling og ranke holdning, formelig fikk et sjokk da vi nylig leste en stor artikkel i «Nationen» med tittelen «Den norske Goebbels». Det var Lunde det gjaldt. Forfatteren var en viss Bjørn Vidar Gabrielsen som etter sigende skal være en slags elev av «historikeren» Magne Skodvin. Og det skal være visst at han gjør ære på sitt opphav, for maken til gement sprøyt har vi ikke sett på lenge. Verst av det hele er at han flere steder citerer Lundes uttalelser og tolker dem etter sitt eget forgodtbefinnende. Enten er fyren positivt dum eller så legger han helt bevisst i uttalelsene en mening som han må eller burde forstå langt fra er den riktige.

Skribenten, som er så ung av år at han aldri har sett Lunde, forteller at gjenstanden for hans «historikk» var en stor beundrer av Goebbels, som han endog hadde en sterk likhet med. Karakteristisk for den eleverte tonen hos denne utgave av «historikere» er at han kan fortelle at Lunde hadde et revefjes!

Maken til vrøvl. Lunde lignet slett ikke Goebbels. Han hadde et åpent, vennlig ansikt med et lyst vinnende smil. Han virket som det han var: et godt menneske. I motsetning til ham virket Goebbels dyster, det var noe av satyren ved ham. Og hvor har Gabrielsen det fra at Lunde beundret den tyske propagandaminister? Intet er lenger fra sannheten. Lunde

likte slett ikke Goebbels, og ved et par leiligheter hadde han vanskelig nok for å skjule det. Vi har tidligere omtalt den middag tyskeren i mars 1941 ga i sitt hjem for en norsk kulturdelegasjon. Det var da han ved kaffen ga til beste en lang, snørrhoven forelesning om «die deutsche Nationalsozialismus». Nordmennenes tålmodighet ble satt på den hårdeste prøve og var til slutt på bristepunktet. Med det samme Goebbels var ferdig reiste Lunde seg momentant og sa takk for seg. Hans beundring for verten var såre betinget.

Gabrielsen gjengir en uttalelse som Lunde kom med på et partimøte i 1935. Den er øyensynlig ment å være avslørende «nazistisk». Lunde sa:

«Det påstås idag at vi har folkestyre, at demokratiet slik som det praktiseres i Norge idag er det sanne folkestyre. Jeg tillater meg å kalle det idiotstyre. Fagmannen, den dyktige, har ikke mer å si enn den undermåls begavede. Det er dette folkestyre vi har som skal vernes. Folkestyre betyr at folket gir ansvaret til den dyktigste, som man har tillit til.»

Ja, men dette er jo helt utmerket. Og langt inn i de demokratisek rekker kommer nå stadig tydeligere frem misnøyen med et demokrati som ikke lenker er noe demokrati, men derimot et ensidig partidiktatur. «Folk og Land» har gjengitt endel av hva direktør Sverre Muncck nylig skrev i Morgenposten. Han satte her fingeren på en av de mest frastøtende utvekster innen partidemokratiet: kumuleringen. Partipampene blir sikret gjenvalg ved mot all anstendighet å bli oppført både 2 og 3 ganger på stemmelisten. Man er vel vitende om at selv om det finnes adskillige velgere som stryker dem så gir kumuleringen dem så mange gratis tilleggsstemmer at det ikke nytter å røke ved dem allikevel. Et typisk eksempel er «kulturpolitikeren» Rolf Stranger. Hvis det hadde vært et anstendig valgsystem så var han forlengst sparket ut av bystyret. Det er kjent nok at kunstnere, som stemmer Høyre, stryker ham på listen. I filmkretser, som særlig har lidt under hans virksomhet på området, blir han strøket av nær sagt samtlige. Men til ingen nytte.

En mann som Arnulf Øverland, som vel ingen skal beskyldes for å være «nazist», har sagt klart fra hva han mener om dagens demokrati, og hvor langt vi nå

har beveget oss bort fra det der kan oppfattes som demokrati: nemlig den enkelte velgers rett til å gi sin personlige mening til kjenne og ikke noen få partistyrers.

I Porsgrunn er det i høst til valget fremlagt liste på personer, valgt etter dyktighet, ikke etter parti. Og i kringkastingen sa initiativtageren åpent at det var ment som et alternativ til partiuvesenet.

Gabrielsen gjengir deretter følgende uttalelse av Lunde:

«Vi må uten skånsel fjerne all den fremmede ukulturen og erstatte den med norsk kultur. Det er vår plan at teatrene, filmen, Kringkastingen, pressen og alle andre kulturformidlere virkelig skal bli midler til å gjenreise troen i folket vårt på de gode norske idealer, at det skal bli midler til å vekke ungdommens idealitet og tro, og stimulere den skapende evne i folket.»

Ved første blick kan formuleringene virke nokså uskyldige, skriver Gabrielsen, ja komiske i sin Dovregubbe-mentalitet. Men selvsagt er de farlige. «Nazisme»!

Gud hjelpe oss, skal det å være nasjonal og tenke nasjonalt, absolutt måtte stemples som «nazisme»! Er vi kommet så langt ned i den ensrettede politikk? Har de venstreradikale, som etter krigen har fått boltre seg uhindret på alle felter, i den grad satt trollsplinten i øyet på det norske folk at det nærmest skal være en forbrytelse å føle seg som nordmann istedetfor neger eller gul? Man vender tommelfingeren ned for våre hvite brødre i Rhodesia og Syd-Afrika mens man tiljubler de svarte som vil ha dem (og senere kanskje oss) i smugryta. Hurra for «Black Power»! Mere og mere kommer vi til at avdøde overlege Dahlstrøm hadde rett da han engang i en samtale uttalte at etter hans mening var i høyden 20 pst. av menneskene såpass normale at man med noenlunde trykthet kunne la dem få være på egen hånd. De øvrige 80 pst. burde holdes på asyl.

Gabrielsen skriver:

«Gulbrand (han vet ikke engang hvordan navnet skrives) Lunde dekket seg bak en sky av ord som tok sikte på potensielle nasjonale krefter uten å avdekke hans egentlige hensikter.»

Hvilke hensikter? Selvsagt nazisme. Hva vet nå egentlig Gabrielsen om det utover det han mener å kunne tyde? Vi minnes med gru norsksti-

mene i gymnasiet hvor læreren dissekerte et eller annet dikt. Hva har nå dikteren ment med den linjen? Og så ble han da tillagt de særreste dypsindigheter som sikkert offeret for analysen ville ha stått totalt fremmed for hvis han hadde hatt anledning til å høre dem.

To ganger i artikkelen uttaler Gabrielsen sin beklagelse over at Lunde «unngikk dom og straff» fordi han døde så tidlig. Det virker som han synes «trafikkulykken» (som vi fremdeles ikke riktig tror på) var et helt ufortjent hell istedenfor den skjebne å ha foran Erik Blodøks. Selv den omstendighet at Lunde ble revet bort fra livet, bare 42 år gammel, later ikke til å være nok for de blodtørstige jøssinger.

Gabrielsen citerer med velbehag at professor Worm-Müller ved en leilighet kalte Lunde «en skakk-kjørt løgner». Ja, hva kunne ikke de Londonfvrene få seg til å si? Var det noen som snakket om «skakk-kjørt løgnere»? Ja, vi vet hvor de er å finne.

Tilslutt heter det i artikkelen: «Det gir grunn til ettertanke at Gulbrand Lunde har sittet som «leder for kulturpolitikken i vårt land.»

Ja, det gir grunn til ettertanke! Og mere enn det: det gir håp. Håp for det norske folk at en virkelig nasjonal kulturpersonlighet for en gangs skyld ledet norsk kulturpolitikk. Vi har hatt altfor mange venstreradikalere nå den posten.

Hors de Combat

Norge i det tyvende århundre

(Forts. fra side 5.)

begges uttalelser etterpå er forfusket i den trykte gjengivelse av det stenografiske referat, synes ikke å vekke den forferdelse, som hører til i en rettsstat. Det viste seg at begge «kom senerehen til andre resultater». Siden fusket med Elverums «fullmakten» er den offentlige mening åpenbart blitt temmelig sløvet.

V

En brukelig riksadvokat og en brukelig «lagmann» til den nye særdomstol lot seg også finne. Den første fant bl. a. sine rettskilder i et uriktig notat i en lokalavis i Finnmark, og fastholdt dette av «rettferdighets» hensyn.

VI

På signal «faren over» viste det seg, at det var levitter tilstede i hopetall rekruttert både i og utenfor Deutsche Handelskammer in Norwegen.

En del ga ut bøker om egne bedrifter, men de viste seg uselgelige. Andre innskrenket seg til ved enhver

Månadsbladet

FRIHUG

Frisinna tidtrøyt- og opplysningsblad. Fritt ordskifte om NS, rettsoppgjøret m.m. Fylgjetonger om Hunzafolket, Jack London (ill.), sjøromaner m.m. Arspris kr. 25,—.

Postgiro for bladv. 80 821.

Utgjevar: Erling Seim, Kinn

Sovjetsoldat -

(Forts. fra side 4.)

tryllekunstner, som hadde moro av det selv og som hygget for oss andre.

PÅSKEDANSEN

Såsnart Helmuth var blitt ferdig med sine kunster tok armenierne til å røre på seg og et par av de eldre karene gikk ut fra brakkehuset. De slo på slaginstrumentet dihol og blåste på musikkinstrumentet zurna for å skape liv i omgivelsene. Det varte ikke lenge før det ble ganske folkosomt av armeniere, tyskere og medlemmer av sivilbefolkningen. Været var strålende, jorden og trærne var grønkledte, luften var ren og syriene duftet.

De fleste av de sivile var merkelig nok ungdom. Der var mange piker og kvinner som spaserte omkring og lurte på om det skulle være mulig å skaffe seg bekjentskap med en av tyskerne eller armenierne.

uvedkommende leilighet å fortelle om opphold på Grini. En enkelt storlevitt opptrådte endog på folkets vegne med en bok; det viste seg ikke å være velløkket. Det kostet ham bagallen, men til gjengjeld fikk vedk. et storkors. Et forsøk på å få en ny bagall litt lenger nord, ble derfra besvart med : NIKS.

VII

Bildet er ikke fullstendig uten en judas. Han filmes for tiden nede i Syd-Norge et sted. Stakkars mann!

VIII

Heller ikke Peter, som var ute og «rodde» for hanen fikk galt tre ganger, manglet i bildet. Det må vi innrømme.

Olaf Holm

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — *Kristne Venner* møtes den første fredag hver måned i Colletts gate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapielig samvær. Møtetid kl. 19.30.

Interessante tyske bøker foran utgivelse

Blant annet Emmy Görings opptegnelser

På Verlag K. W. Schütz i Göttingen vil det ihøst komme tre nye, interessante bøker. Det vil si, den siste vi nevner er allerede kommet. Bøkene kan som vanlig bestilles gjennom FOLK OG LANDS BOKTJENESTE. Det dreier seg om følgende bøker:

Emmy Göring: An der Seite meines Mannes. Begebenheiten und Bekenntnisse. Ca. 300 sider med 16—24 billedsider. Pris innbundet kr. 40.

Det er en bok om opptegnelser som ikke bare forteller noe om Emmy Görings indre liv, men også om de tallrike hendelser og møter med kjente personer i de innholdstunge år, om hvilke forfatterinnen sier at de gjelder for et helt liv. Boken gir et omfattende innblikk i familien Görings liv og et annet syn på Hermann Göring enn det autoriserte. Det er altså en bok for alle som som forsøker å komme til klarhet over hendelsene i Tyskland fra 1930 til 1947.

Den neste bok er et nytt verk av den kjente publisist Erich Kern, i sin tid tilknyttet Division Wiking som offiser i Waffen-SS. Boken heter «Von Versailles nach Nürnberg. Der Opfergang des deutschen Volkes». Den er på 604 sider med 24 billedsider, og prisen er innbundet kr. 60.

I denne bok svarer Kern blant annet på følgende spørsmål, som vel burde interessere enhver: Hvorledes kunne Hitler overta makten? Hva var bakgrunnen for Österreichts og Sudetenlands Anschluss? Hvem er virkelig skyld i utbruddet av annen verdenskrig? Hva er sannheten om jødeforfølgelsene? Hvem begikk de frykteligste krigsforbrytelser? Hvorledes ble Tyskland forrådt i krigen? Var det rettferd eller hevn som hersket i Nürnberg?

Den tredje bok, den som allerede foreligger, er Karl Balzer: Der 20. Juli und der Landesverrat. 325 sider. Pris innbundet kr. 45.

Det dreier seg om en dokumentasjon over den tyske motstandsbevegelses forræderske handlinger. Forfatteren har omhyggelig gjennomgått alle mulige publikasjoner og dokumenter i inn- og utland om den tyske motstandsbevegelse og gir i sitt verk en uhyggelig oversikt over landsforræderiet, sabotasjen, informasjonene til utlandet, ja til og med til landets fiender, som medlemmer av motstandsbevegelsen gjorde seg skyldig i.

I samme forbindelse nevner vi også et nytt stort verk

som er kommet på Verlag der deutschen Hochschullehrerzeitung, Tübingen i rekken av offentliggjørelser fra Institut für deutsche Nachkriegsgeschichte, nærmere bestemt bind IV. Det er en ny bok av utenriksminister Ribbentrops gjenlevende hustru «Deutsche-Englische Geheimverbindungen — Britische Dokumente der Jahre 1938 und 1939 im Lichte der Kriegsschuldfrage.» Boken er på hele 644 sider og prisen er kr. 75.

Det er avgjørende historiske kjensgjerninger som her bringes for dagen. Et overveldende, autentisk materiale beviser virksomheten til grupper av sammensvorne med sikte på å øke spenningen og å drive krigshets. Hensikten var å kunne ødelegge Tyskland ved å drive det inn i den forberedte krigsfelle. Verket er uunnværlig for den som virkelig historisk vil utforske hendelsene som førte til annen verdenskrig og et bidrag til rettferdiggjørelse av Det tredje Rike når det gjelder beskyldningene om krigsskyld.

Dayan som Skorzenys elev!

Det er ikke ende på alt det rare etterkrigstidens propaganda oppvarter med, men det siste som kommer østfra i forbindelse med hendelsene i Midt-Østen slår kanskje alle rekorder.

Moskvaaviser beretter nu at den tidligere Sturmbannführer i Waffen-SS, Otto Skorzeny er den israelske øverstkommanderende Dayans militære rådgiver! Avisen sier at den israelske stat er fascistisk og nazistisk, så det er helt i tråd med ideologien at Skorzeny er blitt de israelske militæres rådgiver.

Bakgrunnen for disse fantastiske opplysninger er en propaganda fra østsonerpropagandisten Julius Mader, som i bladet «Junge Welt» har hevdet at Otto Skorzeny er den israelske hærs læremester og som beretter at Skorzeny har fått tusener av dollars i honorar fra Israel for sine memoarer, som brukes som lærebøker ved krigsskolene i Israel. Og Mader vet det naturligvis. Han er jo gammel Hitlerjugendführer, som nu tjener de nye røde herrer i østsonen.

Det faktiske forhold er at vel har israelene tatt ibruk Skorzenys erfaringer fra ver-

NORSK KONSEKVENNS

I presse og gjennom kringkasting og fjernsyn presenteres nordmenn for kong Olav på besøk i militærdiktaturet Argentina hvor alle politiske partier er oppløst og ikke akkurat oberstene, men iallfall generalene styrer med hård hånd. Samtidig har Norge ved utenriksminister Lyng klaget til menneskerettighetskommisjonen over oberstens fremferd i Hellas, hvor folk har sittet arrestert i flere måneder uten å bli stilt for retten. Da Lyng var med på å lage oppgjør med politiske motstandere i Norge satt folk — blant annet nedskriveren av dette — fengslet uten rettergang i tre år og mere. Norge var som kjent nylig selv anklaget for menneskerettighetskommisjonen, men slapp unna fordi det først hadde godtatt menneskerettighetene etter at det selv hadde forbrutt seg mot dem!

SI MEG HVEM DU OMGÅS MED —

Kronprinsen har innimellom alt oppstyret i sensasjonspressen omkring hans mulige eller kanskje helst umulige ekteskapsplaner også funnet tid til å gå på renjakt, nærmere bestemt i Sefsdalsheiene, hvor han var gjest hos oberstløytnant Knut Haukelid, «helten fra Telemark».

DA SOVJET VAR MILITÆRT U-LAND

Vår digre granne i øst har et 50-års jubileum å feire like om hjørnet, men allerede nu er feiringen på mange måter i full gang. Selvfølgelig er kampen mot Hitlers «fascistiske horder» (man tør ikke bruke den riktige betegnelsen: nasjonal-sosialistisk) viet en betydelig plass i de jubelære ordgyderier. F. eks. leser vi i en oversikt fra den russiske ambassadens presseavdeling, at den russiske industrien i krigsåret 1942 «spydde» ut 25 500 fly, 24 719 tanks og 34 000 kanoner. De tilsvarende tall for Tyskland var

denskrigen og har latt hans bok oversette til hebraisk, men de har ganske enkelt stjålet den og har ikke betalt en øre for utgivelsesretten.

Ellers bør man vel kanskje heller le av hele affæren. Men i østblokklandene har man tatt det alvorlig og Skorzeny mottar stadig brever østfra hvor han blir bedt om autogrammer.

(iflg. samme kilde) 14 700 fly, 9 300 tanks og 12 000 kanoner. I tillegg til det som de Vest-allierte leverte pr. Lend and Lease, så kunne det ikke være så aller verst fatt med den røde arme — særlig tatt i betraktning at tyskerne måtte sende en god del av sitt utstyr til andre fronter, mens russerne kunne kaste alt sitt inn mot tyskerne. — Ved neste korsvei foreslår vi, at russerne sender litt utstyr til amerikanerne, ellers kunne seieren bli altfor lettkjøpt.

FORSKJELL PÅ FOLK!

Vi har nettopp opplevet at norske partipolitikere bebreidende løfter demokratiske pekefinger mot oberstene i Hellas som har tatt makten for å hindre et kommunistisk kup, mens de norske voktere av demokratiet intet har å bemerke til de østlige diktaturer og til diktaturet i Argentina (hvor det gjelder å hindre det peronistiske flertall i å komme til makten). Tvertimot går det en strøm av offisielle norske besøkende på vennskaps- og høflighetsvisitt til disse land. Alt dette er for øvrig i smukk overensstemmelse med USA's «utenrikspolitikk». For mens kommunistiske land har fått kjempebeløn i økonomisk hjelp — Tito således 2,8 milliarder dollars og Polen 550 millioner dollars siden 1945 — så har det Portugal som er med i USA's egen krigsallianse NATO bare fått 530 millioner dollars.

IMPERIEERSTATNING?

Efter at England har satt sitt imperium overstyr og bare har utgifter og ergrelser med Commonwealth, synes man nu å ville søke erstatning på annet vis. Iallfall har den britiske geolog professor K. Dunham fremlagt planer om å bygge dammer mellom Britannia og Skandinavia for å tørrlegge store områder av Nordsjøen. Han mener at store jordskatter da også vil bli bragt for dagen. Og så kan da Englands siste europeiske besiddelse, den norske kolonien, få direkte landverts forbindelse med moderlandet!

FRANSK REPLIKK

Frankrike later stadig til å være stedet her i Europa hvor man ikke bare best forstår vår verdensdels krise, men også prøver å føre en europeisk politikk. På toppen av det hele greier man å formulere vår begredelige situasjon på

en treffende måte. F. eks. uttalte den franske forfatteren Jules Romains at man ville komme til å kalle den annen halvdel av vårt århundre for strip-teasens epoke. «Og det i enhver henseende, både legemlig, sjelelig og åndelig».

OGSÅ ET U-LAND

For stammen «Rehoboth-Bastardene», et lite folk i det tidligere tyske Sydvest-Afrika, gjelder ennu keiser Wilhelm II (1859—1941), for å være det rettmessige overhode. I et bønneskrift til FN erklærte en talsmann for stamme-reservatet, at det bare en gang hadde gått dem godt, nemlig: «i regjeringstiden til hans gudfryktige majestet, keiser Wilhelm I og dennes legale efterfølger keiser Wilhelm II».

RIS TIL EGEN BAK

Fra vår svenske kollega Nordisk Kamp, klipper vi at diverse statseide fabrikker har måttet innstille sin virksomhet. De er blitt utkonkurrert av et u-land som er kommet til velmakt ved svenske arbeideres skattepenger! Så begynner da u-hjelpen å bære frukter, for det er vel egentlig slike resultater som er den egentlige baktanken med hele prosjektet. Det minner sterkt om virkningen av de tyske «erstatnings»-leveransene efter første verdenskrig. Den gang sørget imidlertid de «rammede» land for å få innstilt leveransene, slik at den egne industrien kunne begynne å virke igjen. Samtidig forsømte man naturligvis ikke anledningen til å henge ut de fordømte tyskerne som nektet å betale erstatninger. Vi gremmes.

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 - Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15.
Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet efter forutgående avtale.

Abonnementspriser:
Kr. 40.— pr. år, kr. 20.— pr. halvår i Skandinavia
Utlandet kr. 25.— pr. halvår.
I nøytralt omvalg innenlands: Kr. 50.— pr. år, kr. 25.— pr. halvår.

Løssalg kr. 1.—.

Bruk postgiro nr. 16 450.

Utgiver A/S Folk og Land
Viking Boktrykkeri